

căi și orizonturi noi în exegeza homerică. Dar, într-o problemă asupra complexității și dificultății, căreia nu mai trebuie de mult insistat, contribuțiile, ca și disputele nenumărate ne fac, aproape fără voia noastră, să dăm dreptate, fără maliție, cuvintelor lui E. Heitsch, care afirma în articolul mai sus pomenit : „Jede Antwort ist präformiert durch die vom Interpreten gewählte Frageweise”.

Elisabeta Poghirc

H. STROHM, *Griechische Tragödie*, Forschungsbericht, 8. in Anzeiger für die Altertumswissenschaft (Innsbruck), XXII, 1969, 3 — 4.

De peste douăzeci de ani publicația de la Innsbruck oferă cititorului interesat de antichitatea clasică o orientare sigură în bibliografia din ce în ce mai vastă, consacrată acestei discipline. Fasciculus pe care îl semnalăm cuprinde, în redactarea lui Hans Strohm, cel de al optulea raport asupra tragediei grecești. După o parte generală care trece în revistă studiile consacrate, în ultimii ani, tragediei în ansamblu (p. 129 — 140), referatul lui Hans Strohm analizează în mod special literatura dedicată lui Eschil (p. 141 — 153). Prezentarea sa aduce în discuție nu numai volumele independente, dar și capitolele care privesc drama din unele lucrări cu profil mai larg sau articolele răspândite prin diferite periodice. Ea amintește atât studiile cu caracter strict literar, cât și contribuțiile care urmăresc sensul unor termeni sau interpretarea unor pasaje obscure. Astfel, referatul lui H. Strohm este un îndreptar prețios și pentru specialistul preocupat de literatura greacă, și pentru filologul sau lingvistul interesat de textele tragice.

Liana Lupăș

V. PÖSCHL, *Virgil*, Forschungsbericht. Fortsetzung, 1. Teil in Anzeiger für die Altertumswissenschaft (Innsbruck), XXI, 1968, 4, col. 193 — 220.

Caietul al IV-lea din Anzeiger für die Altertumswissenschaft, 1968, ne prezintă în continuare publicațiile cele mai de seamă apărute între 1958 și 1968 asupra lui Vergilius. Bibliografia și analiza lucrărilor o face și de astă dată prof. Viktor Pöschl de la Heidelberg, mare autoritate în literatura vergiliană, ale cărui merite în adâncirea și reînnoirea interpretării poeziei mantovanului sînt prea cunoscute, ca să mă opresc asupra lor. Este vorba de o informație selectivă, căci dacă, așa cum afirmă Pöschl pe baza constatărilor făcute, în fiecare an apar cam o sută de lucrări asupra lui Vergilius, este firesc ca numai un număr relativ mic în comparație cu ce se publică să fie analizate. Dacă orice alegere vine cu un coeficient de apreciere personală, inevitabil, acesta este în mare măsură compensat prin obiectivitatea și competența celui ce face alegerea. În schimb o selecție făcută sub asemenea garanție cum este cea de față degajează ce este important din masa copleșitoare a publicațiilor apărute, permite să se vadă direcțiile importante ale cercetărilor, contribuie la adâncirea studiului, primejduit astăzi să se risipească asupra unor chestiuni uneori fără semnificație. În caietul de față informația se repartizează în patru secțiuni : Lucrări generale (I), lucrări privitoare la *Appendix* (II), la *Ecloge* (III) și *Georgice* (IV). Fiecare lucrare este analizată pe scurt, autorul prezentării reține ceea ce este esențial, își exprimă părerea asupra tezei susținute și a valorii contribuției, notînd ceea ce e de admis sau nu, cu observații pertinente care dovedesc marea sa familiaritate cu literatura problemelor, largă.